

Andrius Quein makasi sairaalasängyllä ja hiki virtasi pitkin hänen kasvojaan. Ryoo kaiveli pinseteillä hänen pohkeestaan luotia. Sydäntäni kivisti katsoa hänen tuskaansa. Lupasin itselleni, että hän ei tulisi enää ikinä noutamaan vettä. Veri virtasi Queinin pohjetta pitkin valkoiselle pyyhkeelle, joka oli asetettu jalan alle. Vihdoin pitkän kaivelun jälkeen Ryoo tiputti verisen luodin astiaan. Hän otti sideharson ja sitoi haavan. Hän antoi muutaman antibiootti tabletin ja antoi lopuksi Queinille vielä jäykkäkouristus rokotteen. Mietin kuinka kalliiksi minulle tämä reissu tuli. Kaikki Ryoon lääkkeet ovat laittomasti hankittuja, lahjoituksia sairaalan lääkäreiltä jotka pitävät Ryoon työstä. Quein nousi istumaan ja Ryoo ojensi hänelle nenäliinan. Quein pyyhki hikiset kasvonsa ja auttoi Ryoota putsamaan paikat. Nousin ylös auttaakseni ja saimme sairaalasängyn puhtaaksi nopeasti. -Quein, menisitkö ulos odottamaan niin minä hoidan maksun, sanoin. Quein nyökkäsi ja kinkkasi ulos ovesta. Varmistin, että hän oli poistunut kysyin varovasti: -Paljonko olen velkaa? -Olet jo valmiiksi palveluksen velkaa, ja nyt olet toisenkin. Tämä on kallis maa ystäväiseni. -Tiedän sen, sano vain hinta. -10 000e Irvistin, mutta tiesin että näin tulisi käymään. -Paljonko minulla on aikaa? -Tasan seitsemän päivää, ei yhtään enempää. Nyökkäsin ja nielaisin salaa kauhuni. -Mutta miksi edes välität siitä tytöstä? hän kysyi. -En tiedä, hän on jotenkin niin haavoittuvainen. Hän muistuttaa minua kovasti äidistä. Ryoo tuhahti ja viittilöi ovea kohti. Minun oli lähdettävä. Quein istui rappusilla pitäen sidottua jalkaa ilmassa. Hän kääntyi epävarmana katsomaan minua, vaikkei kehdannut kohdata katsettani. Ojensin käteni ja kiskoin hänet ylös portaita. Hän kiskaisi kätensä takaisin heti, kun oli pystyssä. -Mikä on? huolestuin. -Paljonko hoitoni sinulle maksoi? hän kysyi hiljaa, jalkojaan katsellen. Myötätunto tulvahti lävitseni ja kuiskasin hänen korvaansa. -Älä murehdi siitä, minulla on homma hallussa. Hän työnsi minut kauemmaksi. -Älä valehtelee, paljonko hän pyysi? -En halua kertoa sitä sinulle. -Mikset? -Koska tuntisit syyllisyyttä. -Niinhän minä jo tunnen. -Nimenomaan, enkä halua pahentaa asiaa. -Sinä pahennat jo, mikset voi vain kertoa minulle? -Minähän sanoin jo, että miksi ja nyt mennään kotiin. Sinut on saatava lepäämään. Yritin vetää Queinia kädestä, mutta hän ei hievahtanutkaan. Ärtymys levisi ruumiiseeni ja katsoin Queinia kyllästyneesti. Hän tuijotteli taas jalkojaan. Huokaisin. -Mitä nyt taas? -Miksi sinä teet näin? Rypistin kulmiani. -Miten? -Sinä otit minut majaasi asumaan, opetat minua metsästäämään, ruokit minua ja maksat itsesi kipeäksi minun vuokseni. Miksi? Nyt oli minun vuoroni tuijotella jalkojani. Mietin kuumeisesti mitä sanoa. En halunnut tunnustaa vielä rakastavani häntä. En halunnut säikäyttää häntä. -Minä... aloitin. -Sinä mitä? hän intti. -Sinä muistutat niin paljon äitiäni, tunnustin. Se ei ollut kokonaan valhe, vaan osa totuutta. -Äitiäsi? -Niin, äitini oli nuori saadessaan minut. Muistan kuinka hänkin kävi hakemassa vettä, rakensi majamme yhä uudestaan jokaisen myrskyn jälkeen. Hän muistuttaa kovasti sinua. Kun olin kymmenkesäinen, äiti lähti metsästäämään. Ne aseet mitkä minulla on veneen alla, ne ovat äidin. Äiti oli metsästäämässä, ja hän otti minut mukaani. Äiti valitsi väärän kohteen, ja joutui gnu lauman jalkoihin. En pystynyt pelastamaan häntä, vaikka yritin parhaani. Hänen kallonsa murskautui sorkkien alle. Suljin silmäni ja olin taas äitini vieressä. -Andrius! hänen soiva, kutsuva ääni, kun hän kutsui minua luokseen. -Mitä äiti? kysyin kummissani. Äiti lähti johdattamaan minua veneelle. Hän otti jousipyssyn veneen alta. -Andrius, olen menossa metsästäämään. Haluatko tulla mukaan? hän kysyi. Silmäni säihkyivät pyynnöstä ja sain vaivoin pihistyä ulos: -Tottakai haluan. Äiti hymyili herttaista hymyään ja lähti kulkemaan kohti tasankoja. Hän jätti minut pensaan suojaan ja nosti sormen huulilleen. Nyökkäsin innokkaana. Äiti kulki vielä vähän matkaa ja kiipesi sitten puuhun. Edessä oli gnu lauma, josta äiti aikoi kaataa meille lounasta. Äiti istui puussa tarkkailemassa. Meidän välissämme oli parikymmentä metriä leveä polku, josta gnu lauma on kulkenut hetki sitten. Katson puuhun jossa äiti istuu ja tarkkailen hänen

puuhiaan. Äiti lataa jousen ja arvioi etäisyyttä. Hän näyttää tulleen siihen päätökseen, että gnut ovat liian kaukana, sillä hän viittilöi minulle. Hän käskee ääneti minua heittämään kivi gnu laumaa kohti. Liikun varovasti pensaan taakse ja nappaan kämmenen kokoisen kiven käteeni. Ryömin takaisin pensaaseen ja heitän kiven. Gnut pillastuivat ja laukkaavat suurena mustana aaltona äidin puuta kohti. Koko tanner jyrisee ja äiti näyttää kauhistuvan. Tajuan että äidin puu heiluu ja huojuu uhkaamasti, kun gnut juoksevat sen ympäriltä. Äidin ote lipeää oksasta ja hän tippuu gnu lauman sekaan. -Äiti! minä kiljun ja olen ryntäämäisilläni pelastamaan äitiäni. Äidin kirkaisut kaikuivat savannilla ja minun teki mieli peittää korvani. Havahduin muistelmistani, kun tunsin Queinin ruumiinlämmön. Quein halasi minua. -Olen pahoillani, hän kuiskasi. Hän irrottautui ja katsoi silmiini. En edes tajunnut itkeväni ennen kuin hän pyyhkäisi suolaisen kyyneleen poskeltani. -Mennään, hän sanoi. -Me kumpikin tarvitsemme lepoa.